



## WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2002 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Antymonopolowy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Ewa Pisula-Dąbrowska

Protokolant Monika Pałaszewska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2002 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Lubaniu

przeciwko Aice Polska S.A. w Warszawie

o uznanie wzorca umowy za niedozwolone

- I. uznaje za niedozwolone stosowanie przez pozwaną w umowach z konsumentami postanowienie zawarte w art. 17 1.) „umowy uczestnictwa klienta w Auto Systemie” mającym na celu nabycie samochodu produkcji „Daewoo-FSO sp. z o.o. lub Daewoo Motor Poland sp. z o.o...” o treści „W przypadku gdyby klient podpisał Umowę i zrezygnował z uczestnictwa w Systemie zanim otrzyma informację o przynależności do grupy, a więc przed wpłaceniem pierwszej raty AICE przyjmie jego rezygnację zatrzymując opłatę wstępną, która w żadnym przypadku nie podlega zwrotowi” i zakazuje jego wykorzystywania,
- II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
- III. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt AICE Polska S.A. z siedzibą w Warszawie.

/-/ SSO Ewa Pisula-Dąbrowska

## Uzasadnienie

Powód – Powiatowy Rzecznik Konsumentów w Lubaniu wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie stosowania w umowach zawieranych przez pozwaną Spółkę Akcyjną AICE Polska z siedzibą w Warszawie z konsumentami treści postanowienia art. 17 wzorca „Umowy uczestnictwa klienta w Auto Systemie mającym na celu nabycie samochodu” w brzmieniu „w przypadku, gdyby klient podpisał umowę i zrezygnował z uczestnictwa w Systemie zanim otrzyma informację o przynależności do grupy, a więc przez wpłaceniem zatrzymując opłatę wstępną, która w żadnym przypadku nie podlega zwrotowi”. Do pozwu powód doręczył zaskarżony wzorzec (k. 5, 6, 7). Jak wynika z uzasadnienia pozwu Tadeusz Trościańczyk na rzecz którego powód wystąpił z pozwem w przypadku rezygnacji z uczestnictwa w Systemie – odstąpienia od umowy automatycznie traci opłatę wstępną w konkretnym przypadku 658 zł (k. 4) stanowiącą 2% wartości zamawianego typu samochodu. Powód zakwestionował również, iż zapłacone raty konsument otrzyma dopiero po 72 miesiącach i będą one pomniejszone o karę umowną.

Pozwana Spółka w odpowiedzi na pozew wniosła o odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 kpc podnosząc, iż powód może zrealizować swoje roszczenie w toku procesu toczącego się między stronami przed Sądem Okręgowym w Warszawie sygn. akt III C 175/00.

Sąd dopuścił dowód z akt o sygn. III C 175/00 i stwierdził, iż przedmiotem tegoż sporu jest roszczenie majątkowe o zapłatę i wydanie samochodu (k. 64).

Jednocześnie Sąd stwierdził, iż sprawa, która toczy się pod sygn. akt III C 175/00 nie dotyczy uznania postanowień wzorca umowy za niedozwolone (takie roszczenie nie zostało zgłoszone zarówno w pozwie jak i w toku sporu). Tym samym uznać należało, że nie toczy się o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa i nie została już prawomocnie osądzona – i zarzut z art. 199 § 1 pkt 2 należy uznać za gołosłowny.

Zwrócić natomiast w tym miejscu należy uwagę, iż zgodnie z treścią art. 479<sup>36</sup> kpc sprawy o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone należą do właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego – i jest to właściwość wyłączna. Odnosząc się merytorycznie do roszczenia Sąd ustalił i zważył, iż postanowienia wzorca umowy dotyczące opłaty wstępnej nie precyzują w żaden sposób na poczet jakiego świadczenia jest ona pobierana. W ocenie Sądu powyższy brak powoduje, iż klient przystępujący do systemu łatwo może uznać, że opłata ta będzie w przyszłości zarachowana na poczet ceny samochodu. Wniosek taki narzuca się tym bardziej, iż jak wynika z art. 4 2b) wzorca umowy cena usługi Spółki, to jest jej wynagrodzenie, naliczana jest niezależnie od opłaty wstępnej, przy przedstawieniu klientowi do zapłaty każdej raty miesięcznej.

W tej sytuacji odstąpienie przez klienta od zawartej umowy przed utworzeniem grupy i początkiem funkcjonowania systemu na jego rzecz, co może trwać nawet do 90 dni od podpisania umowy art. 3 pkt 2 i art. 17 pkt 1, powodujące przepadek opłaty wstępnej, stawia go w gorszej sytuacji kontraktowej od Spółki. Pozwana bowiem nie ponosząc jeszcze żadnych nakładów w związku z przystąpieniem klienta do systemu uzyskuje w wyniku odstąpienia drugiej strony od umowy bezzwrotną korzyść majątkową. W tej sytuacji określona w art. 17 pkt 1 wzorca umowy odmowa zwrotu opłaty wstępnej nie powiązanej z jakimkolwiek świadczeniem Spółki na rzecz klienta przed początkiem funkcjonowania systemu jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, i rażąco narusza jego interesy. Tym samym wyczerpuje treść definicji legalnej niedozwolonego postanowienia umownego określonej w art. 385<sup>1</sup> § 1 k.c., a także treść art. 385<sup>3</sup> pkt 12 k.c. uznającego za niedozwolone postanowienia umowne klauzulę wyłączającą obowiązek zwrotu konsumentowi uiszczonej zapłaty za świadczenie nie spełnione w całości lub w części, jeżeli konsument rezygnuje z zawarcia umowy lub jej wykonania.

Odnosnie uznania za niedozwolone postanowień wzorca dotyczących zwrotu zapłaconych rat po 72 miesiącach i pomniejszonych o karę umowną (powód nie określił które konkretnie postanowienie zaskarża) Sąd zważył.

Powództwa w tym zakresie nie zostało nawet ogólnikowo sprecyzowane. Z pozwu nie wynika czy i ile wpłat konsument wpłacił, czy i kiedy odstąpił od umowy. Zaskarżony wzorzec w zależności od przyczyny odstąpienia od umowy przewiduje lub nie przewiduje potrącenia kary umownej od wpłaconych sum.

Wprawdzie powód nie zgadza się z taką sytuacją, że zapłacone raty konsument otrzyma po 72 miesiącach i będą one pomniejszone o karę umowną ale nawet nie twierdzi, że postanowienia te są sprzeczne z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszają jego interesy – art. 385<sup>1</sup> kc. Przytoczony art. 385<sup>1</sup> kc stanowi klauzulę generalną zaś art. 385<sup>3</sup> kc uszczegóławia katalog czynów niedozwolonych.

Sąd uznał, iż powód już na etapie wniesienia powództwa był zobligowany do określenia powództwa i wskazania który konkretnie artykuł wzorca kwestionuje i dlaczego. Brak określenia i wskazania zakresu żądania w zakresie kar umownych i lakoniczne uzasadnienie pozwu przez Powiatowego Rzecznika Konsumentów skutkuje oddaleniem powództwa w pozostałym zakresie.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

Publikacje zarządzone stosowanie do art. 479<sup>44</sup> § 1 kpc:



/-/ SSO Ewa Pisula-Dąbrowska

Na oryginale własny podpis  
Za zgodność Sekretarz

Sąd Okręgowy w Warszawie  
stwierdza, że niniejsze orzeczenie jest  
prawomocne (natychmiast wykonalne).  
Warszawa, dnia 9.10.2002 r.

Sędzia

